

GORGE-LAUNI ÉJSZAKÁK

(Az első zh-ulla-bizonyíték a Fekete Káosz létezésére)

Gorge-laun, a kis szagar település vészcsengői harmadszor is megkondultak a fagyos éjszakában.

- Holnap lesz edetem azokat a kibaszott kolompokat, úgy éljek - zsörtölődött Waywen Krik, a település főhalásza, majd behúzta maga mögött a fémlémezt. - Brrr. Nem elég ez az ocsmány hideg, meg az, hogy szíjje meg a fejem, még az is húzza neki.

- A jó öreg Doris már csak illen, eh. Húzza neki, ha kell, ha nem.

- Ne vigéckedj itt velem, Glokk. Ma ne - folytatta Krik, miközben lehámozta hájas testéről a medveprém kabátot, és a kalucsnijával együtt a sarokba hajította. Kezét dörzsölgetve a tűzrakás elé cammogott. - Az Öreg Csillagokra mondom, hosszú éjszakánk lesz.

- Ez se másabb, mint bármelyik íccaka, Krik - a vékony lovászfíú a karcos-koszos bölényhólyaggal fedett barlangnyíláson keresztül nézte, hogy hordja a havat és a gallyakat a viharos szél.

- Kezed járjon a szád helyett, fiam. Kész a lavee¹?

- Itt e - nyújtotta az öreg felé Glokk az egyik fatálat, a másikba maga hörpintett bele. - Óvatosan, mer' forró.

- Rossebit forró, éppen az kell most... Ínyye! - Kapta el lila szájaszélétől a főzetet Krik. - Ez tényleg pörzsöl. No, aztán tegyél fel a tűzre még egygel, mert kölleni fog.

A fiú csak legyintett. Már egy ideje megtanulta, hogy az öreg minden második mondatát érdemes elengednie a füle mellett.

Közelebb húzták a pokrócokat a tűzhöz és leültek mellé. Egy darabig csak szürcsölgettek. Glokk, miután kiitta, jóízűen fütyörészni kezdett előre-hátra hintázva.

- A pokolba is, de jó kedved van, édes fiam - mormolta Krik, méretes harcsabajszát törölgetve.

- Ugyan mi okom lenne bánkódnia?

- Téged cseppet sem dühít ez az átokverte beosztás, amit a nyakunkba sóztak?

Glokk megvonta a vállát.

- Jobb, mint az istállóban görnyedni. Pláne ilyen időben. Cudar egy dolog ám, öregapám, egisz évben legelő után kajtatni meg szart lapátóni. Phejj. Hát hogyne örünek - a fiú testbeszéde viszont megmagyarázhatatlan belső feszültségről árulkodott.

- Bah. Mit tudsz te? - vágta a barlang falához Krik az üres tálat. - Régen nem tehették volna meg ezt egy főhalással. De nem ám, fiam! Te még az ágyba húgyoztá' mikor én mán a Hóhátúak előljárója voltam. Most meg némmeg...

- Gorge-laun - vágott közbe a fiú.

- Gorge-laun. Még mit nem! Micsoda nyakatekert nív ez! Nekem a hóhátúak falva marad, míg ki nem lehelem a lelkem. Csak azért, mert azok az aldani ájtatosok átnevezetnek pár falvat, nem lesz abb' puccos város.

Glokk elgondolkodva bólintott. Ebben egyet értett. Az egykori Hóhátú nemzetség falva a maga pár sátrával és maréknyi halászó, lóbetörő lakosával eltörpült a nagyobb barlangvárosok árnyékában. A népek nagy része olyan jelentéktelen vándorfalvak mellé sorolták, mint Nyékes, Bullzun vagy Kelege. Nem is értette senki, mikor Daragon cwa Ilgrent, az északi

---

¹ szagar népi főzet, az összetétele kérdéses, bódító hatása kevésbé (az aldan szerzetesek megvannak győződve a nagy mennyiségben fogyasztott lavee hallucinogén hatásáról)

szagarak nemzetségfője a szárnyai alá vette a kis települést. Több hatalmasság is fektetett apróbb barlangvárosokba, stratégialag vagy kereskedelmileg fontos helyekbe, hogy növeljék esélyeiket az egymás ellen viselt vetélkedésben. De, hogy a Hóhátúakra hogyan eshetett választás, azt senki nem sejtette. Rossz nyelvek szerint néhány zh-ulla mozgatta a háttérben, akiknek érdekében állt a Hoan közeli települések felügyelete.

- Megértem, öregapám, meg én. Nem lehet jó dolog egész íccaka itt verrasztani. De hát mindenkinek megvan a feladata itten, úgyis tudja. Ilgrent meghagyta, hogy felváltva kell őrizni kell a falut, ez az egyesség az ételért cserébe.

- Tudom, tudom - legyintett Krik, mint aki ezerszer hallotta ezt a dumát. - Eh, ezt az egyet kibírjuk. Hónap mán másik hármás lesz bevetésben. Úgyse történik semmi, csak a sámánjuk van befosva, igaz-e? - Krik vén szimata nem csalt, a pelyhedző állú fiú méginkább fészkelődni kezdett.

- Hát nem tudom... - vette halkabbra a hangját Glokk. Arcáról egyszeriben eltűnt a vidámság. - Állítólag a féreg...

- Bah! Ne kezd mán te is ezt a dajkamesét, fiam! A Sánta Féreg meg a többi hüleség... Boszorkányság, babonaság! Pfejj - köpött ki a pokrócok mellé az öreg.

- Meglehet - motyogta maga elé a fiú.

- Bár - szólalt meg kis szünet után. - Az a csorda, amit múlt héten megtanáltak Baglyosok mellett... Meg aztán a Dunnel bölényei... Nem tudom...

- Vadállatok. Kész. Mindig is vótak és lesznek is. A hideg miatt lemerészkednek a szántókra, legelőkre. Te is tunnád, ha nem az estállóban lebzséné' egész nap. Nekem is gyűlt már meg a gondom ekkét döggel. Fogod a furkóst, oszt adsz a pofájának. Kész.

- Azok nem csinálnak olyat, amit én láttam - Glokk bizalmasan közelebb hajolt Krikhez. - Majd' negyven kancát tépett szét a beste. Húsíg megnyúzta, kiszipolyozta őket. Émmondom, nem földi lény volt a'! Farkas, róka vagy a medvék nem csinyának ilyet...

A vihar megrengette a kifeszített hólyagot. Mindketten összerendeztek egy pillanatra.

- Ügyelj inkább a bölődre fiam, mielőtt kifut a lötty. És egyébként is - mondandója közben Krik felállt és járkálni kezdett az őrbarlangban, hogy kicsit megmozgassa a hidegtől elgémberedett tagjait. - Edwier mit mondott, mielőtt hazament?

- Edwier? - kérdezett vissza meglepetten Glokk, miközben a tüzet piszkálta.

- Hát nem köszönt be, mielőtt visszajött az őrjáratból? Úgy volt, hogy körbejárja a falut, oszt megkeresi a sátrát.

- Há' el is indút, mikor még itt voltál.

- Errú beszélek, kölyök.

- Edwier nem jött vissza. Azt hittem összefutottatok. Akartam is kérdezni, mi hír odakünn.

- Én nem találkoztam vele - szólt halkán az öreg.

Dermedt csend állt be, csak a nyikorgást lehetett hallani, ahogy a kinn tomboló vihar nekifeszült a barlang száját elzáró hatalmas fémlemeznek. Mindkettejük tekintete a bejárat mellé támasztott szekercére vándorolt.

- Fegyver nekü van odakint - Glokk hangja elcsuklott. A szél átszakította az egyik bölényhólyagot, s a fiú ijedtében leforrázta jobb kezét. Felordított, majd vállal nekidőlt a falnak.

- Ki kell mennünk, fiam. Hogy biztosra menjünk - a főhalász másra se vágyott kevésbé, mint újra a térdig érő hóban baktatni, de a kötelesség az kötelesség. Még ha az ő átokverte kötelességük is!

A fiú szívesen ellenkezett volna, de tudta, hogy az öreg Kriknek igaza van. Megégetett kezét hideg gyolcsba tekerte, jó szorosan bekötözte, s elkezdett szedelőzködni.

- Sok mindent nem kö hoznod, a laveet is hagyhatod a tűzön. Csak egy gyors kör lesz. Biztos vagyok benne, hogy Edwier már otthon szunyóká'.

- Akkor mi lenne, ha először...

- Nem. Emiatt ne keltsük fel Iwent. Megyünk ekkört, oszt jóvan. Ha nem találluk, akkor mán szunyókál.

- Vagy a Féreg...

- Ne kezd, kölyök, ne kezd, mert begurulok! Na, készen ász?

Krik felhúzta átázott kalucsniját és magára kanyarította medveprémkabátját. Az Hóhátú elöljáró tesz egy kört a falujában. Elvégre rá bízták aznap éjszaka.

- Hagyd - szólt rá Glokkra, mikor látta, hogy a szekercéért nyúl. - Csak dajkamese. Minnyá gyüvünk vissza.

A fiú kényszeredetten elmosolyodott, mikor a holdfénybe kilépő Krik övén megcsillant a híres vadásztőr pengéje. Minden környéki szagar kölyök hallotta a fiatal Krikről meg a késéről szóló legendákat. Glokk örült, hogy az öreg van mellette, nem valami zöldfülű. Ahogy eltolták az „ajtót”, egyszeriben kihűlt a kis barlang. A közepén lobogó tűz meglendült, a parázs felszisszent alatta. Waywen Krik és Glokk, a lovászfíú arcába csapott a hideg, a hó és a halál szaga.

Nem vittek magukkal semmi egyebet, csak egy méretes fáklyát.

Kesztyűs tenyerükkel védték szemüket a szilánkokként hasító, jéghideg pelyhek ellen. Ahol lehetett, ott a sátrak takarásában haladtak, járásukat megkönnyítve. Krik, aki elől ment, a mézárszék melletti hatalmas ponyvánál megtorpant és mondott valamit a fiúnak. Az jelezte az öregnek, hogy semmit nem hall. Az halász elmutogatta, hogy óvatosan lessen be. A mutatványhoz Glokknak szüksége volt a csuklyáját szorongató bal kezére, mivel jobbjával nem ment volna sokra. Feltépte a ponyvát a varrásnál, csak éppen hogy be tudjon lesni. A falu már megszokta a viharos éjszakákat, napokat. Sámánjuk szinte pontosan meg tudta jósolni, mikor várhatók, így időben bevarrták a sátraikat.

- Minden rendben, alszanak.

- Mi?!

- Mondom, minden rendben. Aglien asszony és a két kicsi is alszik.

Dogvalient, a csontozót nem véletlenül nem említette Glokk, hiszen cwa Ilgrent parancsára minden férfi valamilyen falu környéki szolgálatot látott el. Megnyugodtak, mikor több sátorba is benézve konstátálták, hogy mindenki a helyén. Aggódni csak akkor kezdtek, mikor már majdnem az egész kört megtették, de a falu köré kiküldött férfiakkal egyszer sem futottak össze.

- Hol vannak, Krik?

Az öreg csak legyintett.

- Hallod?!

- Hm?! - hümmentett hátra a válla fölött az öreg.

- Hol a faszban vannak?! - kiáltotta Glokk szinte hisztérikusan, megragadva a férfi kabátját.

Krik nem habozott, azon nyomban könyékkel orrba vágta.

A fiú hangtalanul vágódott el a sűrű hóban.

Az öreg egy rántással felsegítette. Glokk meg is lepődött, mennyire erő szorult az egykori elöljáróba.

- Leghiggadtá' mán?! Óbégatsz, mint egy fehérnép, a pokolba is! A laveenk meg mind odaég, míg itt tökölünk! No, kapd magad, mán csak egy sátornyira vagyunk!

Az istállósfiú nem szólt, csak duzzogva, nehézkes léptekkel követte az öreget. Krik egyre gyorsított a tempón, mert bár kívülről nem látszott, mellkasát majd szétvetette a hideg.

Glokk meg is lepődött, mikor az öreg hirtelen irányt váltva a falu főteréhez vezető utolsó szélfogó ponyvájának lökte magát. Karjával vadul kapálózva jelezte a fiúnak, hogy tegye ő is ezt. Az közelebb kúszott Krikhez, kinézett a ház mögül, és már értette, miért álltak meg. Hunyorogva próbált átlátni a zavaros hóföregtetegen, amin túl az őrbarlangot látta, ahonnan nem is olyan régen elindultak. A fémlap oldalra csapva hevert, bentről pedig a tűz halvány fénye a barlangba vezető véryomokat világította meg a havon.

Ugyanarra gondoltak: Edwier.

Az öreg magához rántotta a fiút, hogy ne kelljen kiabálnia. Látta a csuklya alól kivillanó félelmet a fiatal szemekben.

- Jól van, fiam. Odamenek szép lassan, te pediglen itt maradsz, és figyeesz. Ha bármi különöset észlelész, zajt csapsz, megértetted?

Glokk serényen bólogatott.

- Remélem, csak a hidegtü vacogsz, és nem szartá' be - tette hozzá az öreg, aztán elindult. Átvágott a hófedte téren, a barlanghoz érve berogyasztott lábbal elosont az egyik még ép hólyagablak alatt, csak a félredöntött fémajtó mellett egyenesedett ki. Végigmérte a véres lábnyomokat és kis nyugalommal töltötte el a tudat, hogy csizmákat formálnak. Miért, kihez tartozna, ha nem egy emberhez?

Glokk a hófüggönyön keresztül épphogy csak ki tudta venni, Krik alakját, aki hirtelen ráfordult a barlang szájára, megdermedt egy pillanatra, majd minden óvatosságot mellőzve elkiáltotta magát és berontott.

A fiú a saját nevét vélte kihallani a kiáltásból, így szedte lábát. Mikor odaért, alig hitt a szemének.

Hosszú véres sáv vezetett a barlang bejáratával átellenes falhoz, amelynek tövében Edwier kuporgott. Mellette Krik állt. Az öreg éppen készült odahajolni a szagarhoz.

- Ne! - kiáltott fel Glokk és meredten nézte, ahogy az Edwier sebéből ölmő véren keresztül hüvelykujjnyi vastagságú férgek buggyantak elő. Az egyik, már sikamlós teste a fapadlón csattant, mikor kifordult a testből, majd sorra a többi, mígnem egy alaktalan masszává olvadva kezdték felvenni egy hatalmasabb féreg formáját. Aztán hirtelen felkúszott a barlang falán és beleolvadt a kövekbe. A Hoan oldala hullámozott, ahogy haladt benne a rettenet. Krik értetlenül állt a jelenet előtt.

- *És úgy formálja a húst és a lelket, ahogy más az agyagot, Garu-nan-shinak, mindenek alkotójának gyermeke, a Fekete Káosz, az Ezerarcú.* - hebegte fehérre váltan Glokk az eretnek aldanszöveget, amit egyszer még gyerekként hallott egy zh-ulla vándortanító szájából. Azt hitte, már rég elfeledte azt a találkozást, de ott, abban a pillanatban a szavak önkéntelenül potyogtak az ajkáról. - A Sánta Féreg.

Az öreg egy szót sem szólt.

Edwier felnyögött, teste rándult egyet.

- De még él! - csattant fel a fiú.

- Hogyne é'ne, fiam! - vágta rá ingerülten Krik és ismét Edwier mellé akart kuporodni.

- Ne tovább! Tűz kell! - hadarta a fiú az öreg elé lépve. - A Sánta Féreg nem lehet elpusztítani, csak a pokolra vetni, ahol pedig tűz lakozik, az sem öli meg, de legalább ott tartja. Waywen Krik megtorpant a Glokk szeméből sütő elszántság láttán. Ő is ismerte a mantrikus aldanszöveget, de sosem hitt az ilyen hagyományokban. Talán éppen eljött az ideje.

- Jóvan, Figyeemezz, kölyök! Ősmered a mesét, akko' tudod, mi következik mostan - Krik övébe tűzte a vadásztört. - És azt is tunnod kell, hogy ez kevés lösz ide.

Várt egy sort, hogy a másik megnyugodjon.

- No, amíg én erendezem a jó Edwiert, addeg mégecce körbemész, és akittanász, ehozod ide. Világos? Aglienékhez mész leghamarább.

A fiút az ájulás kerülgette, tekintete a távolba révedt.

- Hé! - rázta meg Krik. - Ez nem a húgyosok, ez a bátrak órája, jóvan? Szedd össze magad!

Waywen Krik, az egykori szagar előljáró könnyeivel küszködött. Régóta ismerte Edwiert, mondhatni, barátok voltak.

- Húzd ki még ekkicsit, pajtás - suttogetta, míg körbekötözte a borostás arcú férfi törzsét. - Ha időbe' visszaérnek a többiek, küddetünk orvosér', és megúszhatod. Ha nagyon nagyon siennek. Hol a poklokban lehetnek!

Éppen a pokrócokból összegöngyölt ágyra fektette Edwiert, mikor Glokk becsörtetett. Úgy remegett, hogy majdnem a tűznek esett.

- Nincsenek meg! - ordította. - Nincsenek sehol!

- Mit zagyvász?!

- Eltűntek! Se az asszonyok, se a gyerekek!

- Aglien? - állt az öreg értetlenül.

Glokk a fejét rázta és a lavee után kapott.

- Húlt helye! Mintha sosem laktak volna ott, üres az egész sátor!

A fiú szaporán ledöntötte a laveet, fele a padlóra ment. Nekiszédült a barlang falának.

- Most mit csinálunk, Krik?! Ha kijönnek belőle azok a férgek... ha még több jön... ha visszajön a...

- Hagyd mán azokat a nyavalyás férgeket, fiú! - csattant fel az öreg. - Mostan már tölleg elegöm van! Vadkan ütötte seb, a vak is lássa.

- Hisz te is láttad... hisz'

Krik rá sem hederített.

Glokk némán tátogva leste, ahogy a haldokló Edwier kötésén átüt a vér és úgy hullámszik, mintha ezernyi féreg akarna kitörni alóla.

Az öreg nem akar tudomást venni róla. Sose hitt nekem, talán most is csak a bolondját járattja velem. És a többiek sehol. Az én kezemben Gorge-laun sorsa.

- Rossz bőrben van, de még megmenekühet, csak a többiek érjenek vissza.

- Ha visszajönnek egyáltalán - mondta Glokk a földre rogyva.

- Viszon' a vadkan itten ólákodhat még - Krik felkapta a szekercét és a fiú vállára tette a kezét. Glokk összerezzen az érintésre, az öreg tekintete opálosan, eszelősen villant. - Kimenek én is, megvizsgálom, mit mondanak a nyomok.

- Ne várjunk még kicsit, hátha visszaérnek?

- A hó ellenünk dőgozik, a nyomokat hamar elfedi. Kiderítem azt is, mi van az asszonságga' meg a kicsikke'.

Azt gondolja, megbomlottam... Láttam, amit láttam!

A fiú csak bólintott, az öreg pedig erősen becsapta maga mögött az ajtót.

Vadkan, egy fenét. Láttam, amit láttam, és látom, amit látok!

Glokk lassan felkelt, de kiegyenesedni nem tudott, valami összerántotta a gyomrát.

- Átkozott lavee, a rossebit, talán odapörkölttem.

Ha valóban így történt. Hogyan is mesélték a vének? A Sánta Féreg gonosz boszorkány okozta elfajzott ragály, vagy sokkal inkább valamilyen fertőzés eltenyészése. Ördögi mutációk

sorozata, amelyet vagy egy gonosz búbáj, vagy valamilyen... méreg hívhatott életre. Garu-nan-shi, a legelső boszorkány.

Tekintete a kiürült fatálra vándorolt, s hirtelen jeges fájdalom szaladt végi a gerince mentén. Gyomra égett.

- A poklokra - apránként haladt a nyöszörgő Edwier felé. Agyában egyre feltoluló rémképek meg-megakasztották lépteit.

Logikusan gondold végig, Glokk. Csak te voltál itt és Krik. Semmi baja nem volt az főzetnek. Aztán elmentél, visszajöttél. Egyedül maradt a barlangban, ki tudja? Ki tudja, mi jár az ostoba, vén fejében. Talán elhiszi a Sánta Férget. Igen, biztosan, hiszen van szeme! Szándékosan nem foglalkozik vele. Sőt! Talán összejátsszik Ilgrenttel. Elhozták a kórt, beengedték a Férget Gorge-launba. Nem! Ahhoz Ilgrent túl sokat fektetett már bele. Megvan! Ez az ostoba Waywen magánakciója. Hát persze, hogy nem vettem észre! Magának akarja az egész nyavalyás falut, az ő Gorge-launját! Garu-nan-shi szolgálja!

A Féreg elintézi a piszkos munkát, szépen eltette láb alól a többieket. Hisz, később érkezett, mint én. És a gyerekek?! Az Öreg Csillagokra, mit művelt... hagytam, hogy egyedül odamenjen.

Hatalmi harc Krik és Ilgrent között. Sejthettem volna.

Glokk a földre rogyott, tenyerét gyomrára tapasztva öklendezett. Verejtékben úszó arcát felemelte, s látta a pokoli férgekkel küszködő Edwiert.

- Ne aggódj, pajtás, tudok segíteni magunkon - a fiú tekintete a bejárat mellé akasztott, pislákoló fáklyára vándorolt.

Waywen Krik olyan szaporán haladt, ahogy a derékig érő hó csak engedte. Aglien és a gyerekek valóban eltűntek a sátrukból, ám felfordulásnak nyomát se látta. Tényleg különös, hogy ilyen pokoli időben miért merészkednek ki, a többieknél viszont mindent rendben talált. Ilien asszonyt felzargatta, a korosodó asszony semmi furcsát nem tapasztalt aznap éjjel. Krik megnyugtatta, hogy a férje biztonságban van, a többiekkel őrködik a falu körül.

A vadkannak nyomát se látta.

Az utolsó ház mögül előlépve, a jeges szél az arcába vágott egy újabb adag fagyos havat.

Akkor érezte meg a szagot.

Füst. Az őrbarlang felől.

Arcal vágódott a hóba, ahogy hirtelen megugrott a másik irányba. Felnyalábolta magát, és visszaindult.

Messziről észrevette a tüzet, amely a fekete égig szökött, mire Krik odaért.

- Glokk! Fiú! - ordította teli torokból az öreg. Hangjának nagy részét elvitte a vihar.

Krik a szekercével oldalra kicsapva előre tört a lángnyelvek között.

- Mindent tudok, Krik! Megmentem a falut! Mindent tudok, érted!?

Az öreg látását elhomályosította a füst, a hó a tüdejét mardosta. Hallotta a fiú hangját, de kivenni nem tudta, merre lehet. Krik meg mert volna esküdni, hogy a kis barlang sokszorosára nőtt, mert úgy tévelygett benne, mint valami útvesztőben. És a falak... Ahogy hozzáért, a kövek mozogtak.

Glokk kiabálását a még életben lévő Edwier jajgatása törte meg. Hangjuk halálhörgésbe fűlt, miközben Krik kifelé tántorgott. Egy lezuhanó szikladarab hátba vágta. A lendülettől előreesett a jeges hóba, éppen mielőtt az egész barlang ráomlott volna.

Waywen Krik elájult.

Hajnalban találtak az örege a füstölgő járat előtt, szinte teljesen átfagyva. Egyetlen szerencséjének az mondható, hogy a tűz közelsége melegen tartotta annyira a testét, hogy még pislákoljon benne az élet, mire rálelnek.

Küldettek Ilgrentért, aki a környék legjobb gyógyítóit fogadta fel, hogy az egykori Hóhátú falu első emberét megmentse. Pár nappal később a nemzetségfő pár zh-ulla szerzetesért küldetett, hogy vizsgálják ki az ügyet. Egyesek szerint a mai napig dolgoznak a rejtélyes eseten, mások azt állítják, látták őket a törmelék elhordása után bemenni a barlangba, de kijönni sosem.

Beletelt pár napba, mire az öreg felépült. Akkor elmondta, hogy az egyik fáklyát a vihar a pokrócokra lökhette, talán az okozta a tüzet. Glokknak már nem volt ideje kimenekülni. A férfiak pedig elmesélték neki, hogy a faluba betörő vadkan után eredtek mindannyian aznap éjjel, azért hagyták el őrhelyeiket. Edwiert bizonyára az a dög sebesítette meg, de akkora volt a felfordulás és a vihar, hogy észre sem vették, hogy eltűnt közülük.

- Dogvalien annyira be volt szarva, hogy az asszony és a gyerekek nincsenek biztonságban, hogy visszajött értük - magyarázta Ord, a falu vadásza.

- Akkor tanáhattunk rá Edwierre - motyogta az öreg.

- Az meglehet. Éppen elkerültük egymást - felelte a vadász és kesztyűs kezével odanyújtotta az egyik lavec-t Kriknek. Az öreg a szájához emelte, majd hirtelen elhajította azt.

- No, minden rendben? - kérdezte Ord meglepetten.

- Ja... ja, csak ügyetlenkedek itten - mondta az öreg, és amíg a vadász egy újabb adagot töltött neki, le sem vette a szemét a padlón hengeredő fatálról. Az öreg meg mert volna esküdni, hogy egy jókora Sánta Férget látott belőle előmászni, de ezt nem említette Ordnak. Soha senkinek nem említette meg.